

15,750, τὸ 1882 18,760, καὶ τὸ 1883 πλέον τῶν 10000 χιλιομέτρων.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ ὀλίγη ἔκτασις τῶν ὑπαρχουσῶν σιδηρῶν γραμμῶν ἀνήρχετο τῇ 1 Ἰανουαρίου 1883 εἰς 28,884 χιλιομέτρα, ἐλάσσων τοῦ μήκους τῶν γραμμῶν, αἵτινες κατηρτίσθησαν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἐν διαστήματι δύο μόνον ἐτῶν, καὶ μόλις οὔσα τὸ $\frac{1}{4}$ τῶν Ἀμερικανικῶν. Ἡ κατ' ἔτος κατασκευὴ σιδηροδρόμων μήκους 10—15 χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπαιτεῖ σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐργατῶν, οὐχὶ κατώτερον τῶν 33,000, ἐκτὸς τοῦ κανονικοῦ προσωπικοῦ. Ἐπειδὴ τὰ ἐργατικά ἡμερομίσθια εἶνε εἰς μεγάλην ὑπερτίμησιν ἐν Ἀμερικῇ, ἐζήτησαν νὰ ἀντικαταστήσωσι τὰς χεῖρας τῶν ἐργατῶν διὰ μηχανικῶν μέσων. Οὕτως ὁ κ. Buchanan ἐπιθεωρητὴς τοῦ μεσημβρινοῦ σιδηροδρόμου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, κατεσκεύασε μηχανήν, δι' ἧς κοιλαίνονται οἱ αὐλακες τῶν σιδηροδρόμων. Τῆς μηχανῆς ἐγένετο χρῆσις ἰδίως ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ Saint-Louis Akamas, ἔνθα ὠρυξεν ἔκτασιν 160 χιλιομέτρων. Ἄνευ προσκομμάτων ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐλακας 3 χιλιομέτρων τὸ μήκος ἐν διαστήματι 10 ὥρῶν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωθος Β', περιοδεύων ποτὲ τὸ Κράτος του, διήλθε καὶ διὰ μικρᾶς τινος Κοινότητος, τῆς ὁποίας αἱ ἀρχαί, τοῦ δημάρχου ἡγουμένου, ἀπεφάσισαν νὰ δεχθῶσι πανηγυρικῶς τὴν Α. Μ. Ὁ δήμαρχος χάριν ἀσφαλείας εἶχε παραγγείλει τὸν γραμματέα του ἵνα ἐκ τῶν ὀπισθεν ὑπαγορεύῃ αὐτῷ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἀπαγγείλῃ εἰς τὸν βασιλέα. Ἐπιστάσης τῆς ὥρας, ἐπειδὴ ὁ δήμαρχος ἐκλονίζετο ἐκ συγκινήσεως, ὁ γραμματεὺς θέλων νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν, τῷ ψιθυρίζει: «Κράτει ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ στάσου ἀξιοπρεπῶς». ἄλλ' ὁ δήμαρχος ὑπολαμβάνων ὅτι ταῦτα ἦσαν ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου του ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις εἰς τὸν βασιλέα.

— Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Σίρ;
ἔρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ ὑποβλεὺς χαμηλοφώνως τὸν δήμαρχον. Ἄλλ' οὗτος στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα ἐξακολουθεῖ. — Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Σίρ; — Σοῦ λέγω ὅτι θὰ μᾶς χαντακώσῃς ὅλους ἐδῶ! ψιθυρίζει ἀπελπὶς ὁ γραμματεὺς.

— Ναί, Σίρ, ἐξακολουθεῖ μετ' ἐμφάσεως ὁ δήμαρχος, ὅστις εἶχε πάρει πλέον τὸν κατήφορον, σοῦ λέγω ὅτι θὰ μᾶς χαντακώσῃς ὅλους ἐδῶ!
Ἐκαστος δύναιται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τὸν βασιλέα ὁ τότε πρῶτος ἐκείνος λόγος τοῦ δημάρχου.

Ὁ ἐν Καβάλλᾳ φιλόμουσος συνδρομητὴς τῆς «Ἑστίας» κ. Ἰω. Κωνσταντινίδης ἐπιλοπόνησεν ἔμμετρον ἐλευθέραν μετὰ φρασίν τοῦ «Δὸν Ζοῦαν» τοῦ Βύρωνος, ἧς ἀπόσπασμα ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν. Ἐκ τούτου παραθέτομεν ἔναυθα τοὺς ἐπομένους ὀλίγους στίχους, δεῖγμα τῆς εὐδοκίμου αὐτοῦ ἐργασίας.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΟΥ «ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ» ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Βλέπω ἐκ τῶν ὄρεων σου, βλέπω τὸν Μαραθῶνα,
καὶ ἀναπολῶ τὸν μέγαν σου ἡρωϊκὸν ἀγῶνα.
Βλέπω τοὺς τάφους τῶν Περσῶν ἐν μέσῳ τῆς κοιλάδος,
καὶ ἐνθυμοῦμαι πρὸς στιγμὴν τὰς δάφνας τῆς Ἑλλάδος.
Πατῶν τοιαῦτα ἔνδοξα, προγονικὰ ἐδάφη,
τίς νὰ πιστεῖσῃ δύναιται πῶς δούλος ἀνετράφη;
Δὲν εἶμαι δούλος, ἔκραξα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡμέρα
νὰ γελῇ πάλιν ἡ Ἑλλάς ἡ δούλη ἐλευθέρα.

Ἰδοὺ ὁ Ξερέξς τὸ στενὸν σκοπεῖ τῆς Σαλαμίνος
ἀγέρωχος τὸν τρέμουσιν ἐθνῶν τοσοῦτον σπῆνος,
καὶ κλίνοιται τὰς κεφαλὰς εἰς ἐν τὸν μόνον βλέμμα.
Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς περιφρονεῖ τὸ γαυρὸν του τὸ στέμμα.
Κ' ἐνῷ ἀνέτειλε λαμπρὰ, ῥοδόχρους ἡ πρῶτα,
καὶ ὁ μονάρχης ἀριθμῶν τὰ μέτρα τῆς πλοῖα,
λέγει: «θὰ ἄρξω δι' αὐτῶν πάσης τῆς ὑψηλίου»,
ἐν μόνον τῷ ἀπέμεινε ἔς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ποῦ εἶνε ταῦτα σήμερον; καὶ σύ, πατρίς, ποῦ εἶσαι;
Εἰς τὰς ἀφώνους σου ἀκτὰς ἀπηυδημένη κείσαι.
Φεῦ! πλέον τῶν ἡρώων σου δὲν πάλλει ἡ καρδιά;
ἔξέλιπεν ἡ πρώτη των περιφανῆς ἀνδρεία...
Κ' ἐπέπρωτο ἡ θεία σου ἀπὸ αἰῶνων λύρα
τοσοῦτον νὰ ταπεινωθῇ ἔς τὴν ἰδικὴν μου χεῖρα.

Πλὴν κ' ἐν τῇ ἀδοξίᾳ μου μὲ δεσμευμένας χεῖρας,
ὅπότεν κρούω τὰς χορδὰς τῆς δουλικῆς μου λύρας,
αἰσθημα πατριωτικὸν καίει τὸ μέτωπόν μου,
καὶ ἐρύθημα αἰσθάνομαι ἐπὶ τῶν παρειῶν μου,
καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα μου αἰσθάνομαι τὸ αἶσχος
ὅπότεν τὴν ὑβρίζωσιν ὡς δούλην ἀδολεσχῶς.
Δὲν μένει εἰς τὸν ποιητὴν παρὰ τὸ δάκρυ μόνον,
νὰ κλαῖῃ τῆς πατρίδος του τὸ αἶσχος καὶ τὸν πόνον.

Εἶν' ἀρκετὸν νὰ κλαίωμεν καὶ νὰ ἐρυθριώμεν,
Πατρίς, τὸ μεγαλεῖόν σου ὅταν ἀναπολῶμεν;
Ἑλλάς, ἀρχαία μου Ἑλλάς! τὸ ἐνδοξόν σου στέμμα
εἰς πόσον τὸ ἐβάπτισαν οἱ πρόγονοί μας αἷμα!
Τρεῖς πρὸς ἡμᾶς ἀπόδωσαν ἐκ τῶν Τριακοσίων
τὸ πρῶτον ν' ἀνακτήσωμεν, πατρίς μου, μεγαλεῖον.
Τρεῖς Σπαρτιάτας παλαιούς ἐν μέσῳ ἡμῶν στείλε,
νέα νὰ λάμψουν τρόπαια καὶ νέαι Θερμοπύλαι.

ΙΩ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρώτα προχθὲς τὸν Ἀγαθόπουλον εἰς φίλος
του ἐὰν ἔχῃ τύχην εἰς τὰ λαχεῖα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, ποτὲ δὲν ἐκέρδισα τίποτε.

— Μὰ ἐπῆρες πολλὰς φορὰς λαχνοὺς λαχεῖων;

— Οὔτε ἐπῆρα οὔτε θὰ πάρω ποτέ!... Ἄμ' ἀφοῦ δὲν κερδίζω, πρὸς τί νὰ πάρω λαχεῖα;...

* * *

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ.

Ὁ καθηγητὴς τῆς παθολογίας πρὸς ἕνα τῶν ἀσθενῶν: